

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6673/2560

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่โจทก์ นาย อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 84, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามบันทึกการจับกุม จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจาก ห. ขาวเขาเผ่าลีซอ โดยไปซื้อที่บริเวณหมู่บ้านทับเตือกก่อนที่จะเข้ามาพักที่โรงแรมในราคาถูกละ 8,700 บาท ในการไปซื้อและรับเมทแอมเฟตามีนครั้งนี้มีจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นเจ้าของเงินทุนที่ใช้ซื้อเมทแอมเฟตามีน และจำเลยที่ 2 ทำหน้าที่ขับรถยนต์ แม่ ป.วิ.อ. มาตรา 84 วรรคท้าย ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 บัญญัติมิให้นำคำรับสารภาพชั้นจับกุมเป็นพยานหลักฐานก็ตาม แต่ข้อความดังกล่าวเป็นข้อความอื่นซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคำให้การรับสารภาพชั้นจับกุมของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งกฎหมายมิได้ห้ามนำมารับฟังเสียทีเดียว ที่จำเลยที่ 1 เบิกความว่า เหตุที่ลงชื่อในบันทึกการจับกุม เนื่องจากเจ้าพนักงานบอกให้จำเลยที่ 1 ลงลายมือชื่อไว้ โดยไม่ได้ให้จำเลยที่ 1 อ่าน และจำเลยที่ 2 เบิกความว่าเจ้าพนักงานตำรวจนำเอกสารมาให้จำเลยที่ 2 ลงชื่อ เนื่องจากจำเลยที่ 2 ถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายร่างกาย จึงเกิดความกลัว และลงชื่อในเอกสารดังกล่าว โดยเจ้าพนักงานตำรวจมิได้ให้จำเลยที่ 2 อ่าน มิฉะนั้นแล้วคงไม่ต้องทำบันทึกการจับกุมก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการกล่าวอ้าง ทั้งจำเลยที่ 1 และที่ 2 กล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอยโดยมิได้ถามค้านพยานโจทก์ทั้งสองผู้ร่วมจับกุมในข้อหานี้ไว้ด้วย การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 มานำสืบในภายหลังเช่นนี้ย่อมไม่น่าหนักใจรับฟังได้ เชื่อว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การชั้นจับกุมเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวด้วยความสมัครใจ จึงนำไปรับฟังประกอบคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองได้ พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบจึงมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 3 มีเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เพิ่มโทษจำเลยทั้งสามตามกฎหมาย และริบของกลาง จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุกจำเลยที่ 3 ตลอดชีวิต และปรับ 1,000,000 บาท เพิ่มโทษจำเลยที่ 3 กึ่งหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 เมื่อลงโทษ

จำคุกจำเลยที่ 3 ตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกได้อีก คงเพิ่มโทษได้แต่เฉพาะโทษปรับ เป็น 1,500,000 บาท จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุก 25 ปี และปรับ 750,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมของกลาง ยกฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาแผ่นดินพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุกคนละตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 เมื่อลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่สามารถเพิ่มโทษจำคุก ได้ คงเพิ่มโทษได้เฉพาะโทษปรับ เป็นปรับคนละ 1,500,000 บาท ลดโทษคนละหนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 (ที่ถูก ประกอบมาตรา 53) คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน และปรับคนละ 1,000,000 บาท หากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจาก ศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2557 เวลาประมาณ 3 นาฬิกา ร้อยตำรวจโท นิกร และดาบตำรวจ เอกณรงค์ กับพวก เจ้าพนักงานตำรวจกองบังคับการสืบสวน ตำรวจภูธรจังหวัดเชียงใหม่ จับกุมจำเลยทั้งสาม ได้ที่ห้องพักของโรงแรมแม่แตง หมายเลข 207 ที่เกิดเหตุ พร้อมยึดได้เมทแอมเฟตามีน 3,606 เม็ด น้ำหนัก 353.47 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 66.455 กรัม คดีสำหรับจำเลยที่ 3 ยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า เหตุที่มีการตรวจค้นจับกุมจำเลยทั้งสามสืบเนื่องมาจากก่อนเกิดเหตุ ดาบตำรวจ เอกณรงค์สืบทราบจำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันเช่ารถยนต์ไปซื้อเมทแอมเฟตามีนที่ อำเภอเชียงดาวและอำเภอแม่แตงมาจำหน่ายแก่ผู้ค้ารายย่อยในอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยสายลับ แจ้งว่า จำเลยที่ 1 เช่ารถยนต์เก๋งโตโยต้า สีขาว ที่อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ดาบตำรวจ เอกณรงค์จึงเป็นประจักษ์พยานที่รู้เห็นเกี่ยวกับการสืบทราบและได้รับการบอกเล่าจาก สายลับโดยตรง แม้พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบสวนสายลับเป็นพยานและโจทก์ไม่ได้นำสายลับมา เบิกความเป็นพยาน ก็ไม่มีผลทำให้คำเบิกความของดาบตำรวจ เอกณรงค์ เกี่ยวกับพฤติการณ์ของ จำเลยที่ 1 กับพวกดังกล่าวรับฟังไม่ได้ เมื่อดาบตำรวจ เอกณรงค์ สืบทราบและรับแจ้งจากสายลับ แล้วได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ หลังจากนั้นมีการวางแผนจับกุมโดยแบ่งกำลังเจ้าพนักงาน ตำรวจเป็น 2 ชุด ติดตามหารถยนต์ตามที่สายลับแจ้งให้ดาบตำรวจ เอกณรงค์ ทราบ จนกระทั่ง ได้รับแจ้งจากสายลับว่า รถยนต์ที่จำเลยที่ 1 เช่าจอดอยู่ที่ลานจอดรถโรงแรมแม่แตง พยานโจทก์ ทั้งสองจึงไปยังบริเวณดังกล่าว ทั้งได้ความจากคำเบิกความของดาบตำรวจ เอกณรงค์ ว่า เมื่อพบ รถยนต์ตามที่สายลับแจ้งจอดอยู่ที่บ้านทับเต๋อ ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เห็นชาย 2 คนยืนคุยกัน แต่ไม่ได้สังเกตเห็นหน้าของชายดังกล่าว และไม่สามารถที่จะเข้าตรวจค้น ได้เนื่องจากเป็นระยะเวลาช่วงดึก จึงขับรถเลยไป แสดงให้เห็นว่าดาบตำรวจ เอกณรงค์ได้ติดตามหารถยนต์คันที่ได้รับแจ้งจากสายลับจริง เมื่อดาบตำรวจ เอกณรงค์ ไม่ได้ยืนยันว่าชาย 2 คนที่

พบเห็นเป็นจำเลยที่ 1 การที่ดาบตำรวจ เอกณรงค์ ไม่ได้เบิกความว่าขณะนั้นเห็นจำเลยที่ 1 ถือสิ่งของอยู่ในมือหรือมีการส่งมอบสิ่งของแก่กันหรือรับยาเสพติดจากบุคคลที่จำเลยที่ 1 พุดคุยด้วย จึงมิใช่ข้อพิพาท นอกจากนี้ดาบตำรวจ เอกณรงค์ ให้การชั้นสอบสวนว่า ครั้งสุดท้ายนายเอกกับพวกได้ไปจอดรถยนต์ที่โรงแรมแม่แตง แล้วพากันหายเข้าไปในโรงแรม การที่ดาบตำรวจ เอกณรงค์ เบิกความว่า ได้รับแจ้งจากสายลับว่ารถยนต์ที่ติดตามจอดอยู่ที่ลานจอดรถของโรงแรมแม่แตง จึงเป็นการเบิกความอธิบายให้ทราบว่าพยานรู้ได้อย่างไรว่ารถยนต์ที่ติดตามไปจอดที่ลานจอดรถของโรงแรมแม่แตง กรณีจึงมิใช่เป็นการขัดแย้งกับคำให้การชั้นสอบสวนของดาบตำรวจ เอกณรงค์ที่ว่าเห็นจำเลยที่ 1 กับพวกหายเข้าไปในโรงแรมแม่แตงแต่อย่างใด และพยานโจทก์ทั้งสองยังเบิกความตรงกันว่า ร้อยตำรวจโท นิกร ได้สอบถามพนักงานโรงแรมว่าคนขับรถยนต์เก๋งสีขาวพักอยู่ห้องใด ได้รับแจ้งว่าอยู่ห้องหมายเลข 207 ทำให้เชื่อได้ว่าสายลับได้แจ้งข้อมูลว่า รถยนต์ที่จำเลยที่ 1 เช่าจอดอยู่ที่ลานจอดรถโรงแรมแม่แตงแก่ดาบตำรวจ เอกณรงค์จริง มิฉะนั้นพยานโจทก์ทั้งสองคงไม่เดินทางไปยังลานจอดรถของโรงแรมแม่แตงจนสามารถตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ห้องพักที่เกิดเหตุได้ เมื่อก่อนตรวจค้นจับกุมจำเลยทั้งสาม พยานโจทก์ทั้งสองได้ข่มขู่อยู่หน้าห้องที่เกิดเหตุเป็นเวลานานถึง 30 นาที จนกระทั่งจำเลยที่ 1 เปิดประตูห้องพักที่เกิดเหตุออกมา พยานโจทก์ทั้งสองกับพวกจึงแสดงตัวและขอตรวจค้น แสดงให้เห็นว่าพยานโจทก์ทั้งสองรอโอกาสที่จะเข้าตรวจค้นห้องพักที่เกิดเหตุ ซึ่งพฤติการณ์ดังกล่าวทำให้เชื่อได้ว่าหลังจากที่พยานโจทก์ทั้งสองแสดงตัวต่อจำเลยที่ 1 แล้ว พยานโจทก์ทั้งสองกับพวกได้รับเข้าไปตรวจค้นในห้องพักที่เกิดเหตุทันที โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งอยู่ในห้องพักที่เกิดเหตุยังไม่ทันรู้ตัว ทำให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ทันไหวตัวนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปซุกซ่อนเสียก่อน แม้พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความว่าพบจำเลยที่ 2 และที่ 3 นั่งอยู่บนพื้นห้องในลักษณะกำลังนับเมทแอมเฟตามีน ขัดแย้งกับลักษณะของเมทแอมเฟตามีนที่พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความ และบันทึกการจับกุมกับบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนของพยานโจทก์ทั้งสองที่ไม่ได้ระบุถึงเรื่องดังกล่าวไว้ก็ตาม แต่ก็มีข้อสาระสำคัญจนทำให้รับฟังไม่ได้ว่าพบเมทแอมเฟตามีนของกลางที่พื้นห้องพักที่เกิดเหตุ เพราะสาระสำคัญอยู่ที่ว่ามีการตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลางที่พื้นห้องพักที่เกิดเหตุดังที่พยานโจทก์ทั้งสองเบิกความไว้หรือไม่ ประกอบกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ก็เบิกความรับว่า เจ้าพนักงานตำรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ห้องพักที่เกิดเหตุจริง เมื่อพยานโจทก์ทั้งสองเป็นผู้ตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนของกลางด้วยตนเอง การที่พยานโจทก์ทั้งสองไม่ได้บันทึกภาพขณะตรวจค้นไว้เป็นหลักฐานย่อมไม่ทำให้คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองมีน้ำหนักลดน้อยลง และพยานโจทก์ทั้งสองเป็นพยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ร่วมกันในการตรวจค้นจับกุมจำเลยทั้งสามมาตั้งแต่ต้น การที่พยานโจทก์ทั้งสองให้การในชั้นสอบสวนต่อพนักงานสอบสวนโดยมีรายละเอียดเหมือนกันจึงไม่ทำให้คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองเสียไปเช่นกัน นอกจากนี้ตามบันทึกการจับกุม จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจากนายหุหวินเสิบ ชาวเขาเผ่าลีซอ โดยไปซื้อที่บริเวณหมู่บ้านทับเต๋ก่อนที่จะเข้ามาพักที่โรงแรมในราคาถุงละ 8,700 บาท ในการไปซื้อและรับเมทแอมเฟตามีนครั้งนี้มีจำเลยที่ 1 และที่ 3 เป็นเจ้าของเงินทุนที่ใช้ซื้อเมทแอมเฟตามีน และจำเลยที่ 2 ทำหน้าที่ขับรถยนต์ แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 บัญญัติมิให้นำคำรับสารภาพชั้นจับกุมเป็นพยานหลักฐานก็ตาม แต่ข้อความดังกล่าวเป็นข้อความอื่นซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคำให้การรับสารภาพชั้นจับกุมของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่ง

กฎหมายมิได้ห้ามนำมารับฟังเสียทีเดียว ที่จำเลยที่ 1 เบิกความว่า เหตุที่ลงชื่อในบันทึกการจับกุมเนื่องจากเจ้าพนักงานบอกให้จำเลยที่ 1 ลงลายมือชื่อไว้ โดยไม่ได้ให้จำเลยที่ 1 อ่าน และจำเลยที่ 2 เบิกความว่า เจ้าพนักงานตำรวจนำเอกสารมาให้จำเลยที่ 2 ลงชื่อ เนื่องจากจำเลยที่ 2 ถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายร่างกาย จึงเกิดความกลัว และลงชื่อในเอกสารดังกล่าว โดยเจ้าพนักงานตำรวจมิได้ให้จำเลยที่ 2 อ่าน มิฉะนั้นแล้วคงไม่ต้องทำบันทึกการจับกุมก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการกล่าวอ้าง ทั้งจำเลยที่ 1 และที่ 2 กล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอยโดยมิได้ถามค้านพยานโจทก์ทั้งสองผู้ร่วมจับกุมในข้อนี้ไว้ด้วย การที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำมาสืบในภายหลังเช่นนี้ย่อมไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ เชื่อว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การขึ้นจับกุมเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวด้วยความสมัครใจ จึงนำไปรับฟังประกอบคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองได้ พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบจึงมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 3 มีเมทาเมเฟตามีนของกลางไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในข้ออื่นนั้นไม่เป็นสาระแก่การวินิจฉัยเพราะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษานี้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ.2559 ใช้บังคับ โดยมาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 30 และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดเป็นคุณกว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสามไม่ว่าในทางใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 แต่ศาลอุทธรณ์ยังไม่ปรับบทกฎหมายให้ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง พิจารณาแก้เป็นว่า หากจำเลยทั้งสามไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) กรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · นิพนธ์ ใจสำราญ · ไมตรี สุเทพากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6673/2560>